

sveta št. 207/2009, ker je odbor za pritožbe napačno odločil, da znamka z uporabo ni pridobila razlikovalnega učinka za blago ali storitve, za katere se zahteva registracija.

Pritožba, ki jo je 3. Avgusta 2011 vložil Carlo De Nicola zoper sodbo Sodišča za uslužbence z dne 28. junija 2011 v zadevi De Nicola proti EIB, F-49/10

(Zadeva T-418/11 P)

(2011/C 282/79)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Pritožnik: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (zastopnik: L. Isola, odvetnik)

Druga stranka v postopku: Evropska investicijska banka

Predlogi

Pritožnik Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- Spremeni sodbo Sodišča za uslužbence z dne 28. junija 2011 v zadevi F-49/10 v delu, v katerem se nanaša na:
- razglasi ničnost odločbe, navedene v elektronskem sporočilu z dne 11. maja 2010, v delu, v katerem EIB ni dopustila dokončanja upravnega postopka in je onemogočila poskus izvensodne poravnave spora s tem, da je implicitno zavrnila zahtevek za povračilo zdravstvenih stroškov v višini 3 000 EUR;
- naloži EIB, naj tožeči stranki povrne znesek 3 000 EUR, ki jih je ta porabila za lasersko zdravljenje, ki ji je bilo predpisano in je bilo izvedeno v Italiji, skupaj z obrestmi, revalorizacijo in stroški postopka.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

V utemeljitev pritožbenih razlogov pritožnik trdi:

A. Glede dejanskega stanja:

1. Pritožnik trdi, da je bil eden od njenih tožbenih predlogov izkrivljen, o enem od tožbenih razlogov pa se Sodišče za uslužbence ni izreklo.
2. Prav tako trdi, da je bila institucija v privilegiranem položaju, saj je, ponovno, le navedla nekaj dejstev, ki jih je nato Sodišče za uslužbence štelo za dokazana.

B. Glede predloga za razglasitev ničnosti:

3. Pritožnik je predlagal razglasitev ničnosti odločbe, ki mu je bila sporočena z elektronskim sporočilom z dne 11. maja 2010, v delu, v katerem je EIB zavrnila imenovanje tretjega zdravnika, zavrnila sprožitev postopka poravnave na podlagi člena 41 pravilnika, ki velja za zaposlene, in zavrnila vračilo 3 000 EUR, porabljenih za lasersko zdravljenje, ki je bilo pritožniku predpisano in izvedeno v Italiji.
4. Sodišče za uslužbence je del tožbe, ki se nanaša na predlog za imenovanje tretjega zdravnika razglasilo za nedopusten, pri čemer je menilo, da bi pritožnik moral izpodbijati neobstoječi ukrep z dne 24. marca 2008, ne da bi pojasnilo povezavo med izpodbijanem ukrepom in tistim, s katerim se po njegovem mnenju posega v položaj, in ne da bi pojasnilo, na podlagi katerih pravil naj bi stališče, pripisano zaupniku EIB, postalo zavrnilvena odločba EIB.
5. Pritožnik trdi, da je zadevno mnenje le notranji postopkovni akt in zato ne posega v položaj ter ga ni nikoli mogoče izpodbijati samostojno.

Prvostopenjsko sodišče pa je spregledalo vso prejšnjo sodno prakso in je odločilo, da uvede trimesečni rok za izpodbijanje katerega koli notranjega postopkovnega akta, pri čemer je odločilo, da roki za vložitev tožbe začnejo teči na dan, ko uslužbenec vložil pravno sredstvo, ne glede na sprejetje ukrepa in tudi ne da bi se seznanil z obrazložitvijo.
6. Pritožnik izpodbija cel sistem pravil, ki veljajo za javne institucije, ki jih Sodišče za uslužbence skuša uporabiti za EIB, ki je organizirana kot zasebna banka in katere uslužbenci imajo pogodbo o zaposlitvi zasebnega prava. Iz tega sledi, da akti, ki se nanašajo na zaposlene, niso upravni akti, ne pomenijo izvrševanja javne oblasti, niso akti javne oblasti in zanje ne velja domneva zakonitosti, tako da ni nobene podobnosti z javnimi uslužbenci, niti ni nujnosti, da se organizacijskim aktom podeli takojšnja stalnost, saj so sprejeti na način, na katerega bi lahko bili sprejeti v kateri koli zasebni banki.
7. Pritožnik poleg tega trdi, da je obrazložitev izpodbijane sodbe nelogična v delu, v katerem je z njo izključena njegova napaka, ki jo je mogoče dopustiti, s tem da se je štelo, da pozna akt, ki je bil vročen le njegovemu zagovorniku.
8. Nazadnje, pritožnik trdi, da je mogoče v vseh pravnih ureditvah nični akt izpodbijati kadarkoli, ne le kratek čas po izteku roka, ki velja za druge izpodbijne akte.

9. V zvezi s postopkom poravnave na podlagi člena 41 pravilnika, ki velja za zaposlene, pritožnik trdi, da ne gre za procesno predpostavko, in da jo Sodišče za uslužbence enači z upravno pritožbo, ki jo morajo vložiti vsi javni uslužbenci Unije, ki pa je obvezna in določa obseg poznejše tožbe na sodišče.
10. Glede zavrnitve sprožitve postopka poravnave pritožnik meni, da je odločitev Sodišča za uslužbence nezakonita, saj banka nikoli ne sme zavrniti predloga za poravnavo.
- Iz tega sledi, prvič, da nobena razlaga ne more zakonito utemeljiti te zavrnitve, in, drugič, da je treba v primeru, da je zahtevi ugodeno, upoštevati večjo odgovornost banke in ji torej brez dvoma naložiti plačilo stroškov postopka.
11. Glede implicitne zavrnitve vračila stroškov za lasersko zdravljenje C. De Nicola trdi, da je neobstoj obrazložitve gotovo znamenje zlorabe pooblastil, saj je vračilo mogoče zakonito zavrniti le v treh primerih, medtem ko neobstoj formalnega akta pomeni absolutno ničnost, ki jo je mogoče kadarkoli uveljavljati.
12. Nazadnje, zagotovo je treba šteti za nezakonito odločitev Sodišča za uslužbence, da ne bo odločalo, ker za to nima potrebnih elementov.

C. Glede predloga za naložitev kazni:

13. Sodišče za uslužbence je štelo, da je tožba nedopustna zaradi litispence, medtem ko ugovor litispence v poslovniku ni določen. Poleg tega ni pojasnilo, kako je mogoče, da pride do enakosti predlogov v zadevi, ki se obravnava na prvi stopnji, in zadevi, o kateri se odloča v pritožbenem postopku, in tudi ni pojasnilo, na kakšen način in kdo je dokazal dejanske elemente, na katerih temelji ta odločitev.
14. Nazadnje, pritožnik trdi, da ugoditev pritožbi in sprememba izpodbijane sodbe pomeni tudi novo odločitev o stroških, tudi o stroških postopka na prvi stopnji.

Tožba, vložena 29. julija 2011 – Ellinika Touristika Akinita proti Komisiji

(Zadeva T-419/11)

(2011/C 282/80)

Jezik postopka: grščina

Stranki

Tožeča stranka: Ellinika Touristika Akinita AE (Atene, Grčija)
(zastopnik: N. Fragkakis, odvetnik)

Tožena stranka: Evropska komisija

Predlogi

Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- v celoti ugodi tožbi,
- izpodbijani sklep Komisije, naslovljeno na Helensko republiko, razglasi za ničnega,
- naloži vračilo, skupaj z obrestmi, katerega koli zneska, ki je bil eventualno neposredno ali posredno „odvzet“ tožeči stranki z izvrševanjem izpodbijanega sklepa,
- Komisiji naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka s tožbo predlaga razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2011) 3504 konč. z dne 24. maja 2011, ki se nanaša na državno pomoč nekaterim grškim igralnicam, št. C 16/2010 (ex NN 22/2010, ex CP 318/2009), ki jo je izvedla Helenska republika.

Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja te tožbene razloge:

1. Prvi tožbeni razlog se nanaša na napačno razlago in uporabo člena 107(1) PDEU in na pomanjkljivo obrazložitev ob kršitvi člena 296 PDEU. in violazione dell'art. 296 TFUE. Zadevni ukrep zlasti: (i) ne zagotavlja gospodarske prednosti igralnici v Parnithi in igralnici na Krfu s prenosom javnih sredstev, (ii) ni selektiven, in (iii) ne more vplivati na trgovino med državami članicami, niti ne izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco.
2. Drugi tožbeni razlog se nanaša na napačno razlago in uporabo člena 14(1), prvi stavek, Uredba Sveta (ES) 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 93 Pogodbe ES (UL L 83 z dne 27. marca 1999, str. 1). Zlasti: (i) vračilo nezakonite državne pomoči se lahko zahteva le od dejanskih prejemnikov pomoči, in (ii) subjekti, ki so dejanski prejemniki ugodnosti zadevnega ukrepa (stranke igralnice) niso tisti, na katere je naslovljena odločba o vračilu (igralnica na Krfu, v Parnithi in Solunu), in katerim ni treba plačati vstopnine.
3. Tretji tožbeni razlog se nanaša na napačno razlago in uporabo člena 14(1), drugi stavek, te uredbe. Vračilo zadevne pomoči je v nasprotju z: (i) načelom varstva zaupanja v pravo, in (ii) načelom sorazmernosti.